

Entrevista Enric Montefusco L'ex-Standstill estrena avui al Teatre Grec un disc fet amb Niño de Elche, Albert Pla, Los Hermanos Cubero, Maria Arnal i Nacho Vegas

“La cançó és un mitjà inigualable per a la comunicació d'idees”

Guillem Vidal
BARCELONA

Tres anys després de liquidar Standstill i debutar en solitari amb *Meridiana*, Enric Montefusco (Barcelona, 1977) reapareix amb un disc de curta durada en què cedeix la veu principal a Niño de Elche, Albert Pla, Los Hermanos Cubero, Maria Arnal i Nacho Vegas: *Coros de medianoche* (Buena Suerte / Sony). Montefusco, que acaba de publicar també un assaig autobiogràfic (*Carne de cañón*, editat per Bandaàparte), actuarà avui al Teatre Grec amb totes aquestes veus convidades (22 h).

Què tenen en comú els cinc artistes en qui ha confiat per a aquest disc?

Inicialment va ser una tria molt espontània, m'interessava la seva feina i em venia de gust treballar amb ells. Vist en perspectiva, però, crec que són gent que han tocat la cançó popular d'una manera afí, amb la idea que allò que importa no és l'au-

Enric Montefusco presenta 'Coros de medianoche' avui al Grec ■ ALBERTO GAMAZO

tor, ni tan sols la cançó, sinó els continguts. Vaig sentir que podia fer aquest exercici de no interpretar els meus propis temes i compartir la lletra amb altres autors. Hi ha coses que només una cançó pot arribar a comunicar d'una determinada manera. És un mitjà inigualable de comunicació d'idees.

Com se n'ha adonat?

Sento més que mai que he de parlar de coses que no únicament m'afecten a mi. He arribat a un punt en què he tocat de tal manera els meus monstres que puc arribar a entendre els monstres dels altres. Se'm fa més fàcil que fa vint anys identificar-me amb algú. I és prou evi-

dent, d'altra banda, que el context és clamorós en molts sentits. Si la gent de la cultura no ens posem a parlar de determinades coses, no ho farà ningú.

Només sap cantar d'allò que l'afecta?

No sé parlar de res que no em faci mal. Tinc molts temes de

conversa i coses de les quals parlar, però a l'hora de fer cançons no me'n surt cap si el tema no m'afecta. Les cançons són la meua manera de pal·liar-ho...

En el llibre confessa que, alguna vegada, ha intentat dissimular-ho...

Sí, perquè sé que he fet música molt trista i melancòlica. I jo, que soc més que això, sovint em pregunto per què no trec aquesta altra part de mi. Quan tinc la cançó enllestida, però, tinc la sensació que no he arribat fins allà on havia d'arribar.

El llibre posa també al descobert una mena de recerca constant de llibertat...

Sí, absolutament. Vaig néixer en un context social, polític i familiar que em deixava molt poc espai per ser jo mateix i tota la meua carrera artística i vida personal ha estat una lluita per trobar un espai propi. Estic fet, crec, per buscar intensament la meua pròpia identitat perpètua. ■

Crònica teatre i dansa

Grec comunitari

Jordi Bordes

Barcelona

El Grec Festival es mou en molts camps alhora. D'una banda, hi ha els grans noms internacionals i les propostes contemporànies ideades a casa. D'una altra banda, accions que donen l'alternativa als veïns del carrer a calçar-se unes mules (o unes sabates de taló) i pujar a l'escenari. Són espectacles que ajuden a l'apoderament, al reconeixement com a individu i també com a col·lectiu dins de la gran metròpoli. Marta Galán va estrenar diumenge *Akana* al Mer-

cat de les Flors (amb el col·lectiu de joves de La Mina) i ja està embolicada en una altra peça similar amb veïns de Ciutat Vella (*Rebomboris*, 26 i 27 de juliol Francesca Bonnemaison). També diumenge i dilluns hi va haver una oportunitat perquè una vintena de persones (d'edats i constitucions ben diferents) compartissin una coreografia espontània a partir de la concepció de Jérôme Bel: *Gala*.

La dramaturga i directora Marta Galán ha aconseguit amb molt poc explicar molt. I, sobretot, donar l'oportunitat als joves a expressar-se. Als païos però també a la seva comunitat. Tant un extrem com l'altre són vitals.

Cal generar espais de confiança per anar eliminant les pors per poder bastir una relació nova, que s'allunyi del frontisme. L'art és una eina que repara ferides i ajunta pobles. És un espai des d'on poder empatitzar amb l'altre, posar-se al seu lloc i prendre nous punts de responsabilitat. Prendre nous compromisos, sembla que condemni però en realitat és alliberador.

Per la seva banda, Jérôme Bel no posa límits a la correcció de la dansa. Entén que ballar és un dret universal, una eina que permet disfrutar, ser feliç, alliberar-se. *Gala* és una festa pensada per compartir cossos ben diferents unes ganes de ballar.

Una imatge que il·lustra el pròxim espectacle comunitari, 'Rebomboris', dins el Grec ■ ANTIC TEATRE

El repte d'aquests muntatges amb actors *amateurs* i equip artístic professional és que aquestes experiències, en què el que compta és el procés, acabin commovent d'alguna manera la

platea, més enllà de la família. Si a *Akana* la festa va saltar del prosceni, a *Gala* les coreografies finals eren corejades per la platea. Èxit aconseguit a dalt i a baix de l'escenari. Èxit compartit.

Autor: Josep Jallé

Amb *perfum de rosa, primerenca,*
anem ventilant els heretats humits,
espais, per segles i segles enrarits,
surant pudors i tufs de claveguera.

Son ferums, tancades, rebudes,
pòsits impregnant les neurones,
regades, tacades, empobrides
per relats d'històries mal païdes.

Tenen trompes de vins i licors?. No.
Son barreges, fins a les escorrialles,
de mai despertar voler, sostingudes,
cadenades al seu unitari, únic, colofó.

Tenen ressaca permanent sostinguda.
No de vi, ni de licors, ni de pols fina.
Son ferralles d'ADN, sense cordura.
Trompes d'odi, odi ranci d'acumulada.

Amb *perfum de rosa* i el *groc trenat,*
ventilem-nos la ferum inhumana,
bastim relat i fets per a vida sana,
que ens alliberi i els facin comiat.
Son trompes d'odi, amb el seu relat.

282 dies a la presó - 265 dies a la presó - 124 dies a la presó

En aquesta plana publiquem cada dia una obra que reivindica la llibertat per a Jordi Cuixart i Jordi Sànchez i per als membres del govern i del Parlament de Catalunya Oriol Junqueras, Joaquim Forn, Jordi Turull, Raül Romeva, Dolors Bassa, Josep Rull i Carme Forcadell, empresonats injustament.

Si voleu aportar-hi el vostre original, envieu-lo a presospolitics@elpuntavui.cat